

kommende Farmaceutis Dygtighed. Rancelliet henvendte sig da til Sundhedskollegiet med Forespørgsel, om der ikke derfra kunde stilles Forslag til en Omordning af Forholdet. Sundhedskollegiet delte sig — for øvrigt ganske naturligt — idet Apotekerne i Sundhedskollegiet fandt, at som det var, var det en mageløs behagelig Tilværelse for Apotekere, da de jo saa ikke risikerede at faa Konkurrenter, hvorimod Lægerne mente, at der burde ske en Omordning. Det blev saa den Gang foreslaet, hvad ogsaa senere har været paa Dmtale mange Gange, og hvad det muligvis en Gang ender med, at der skulde foregaa en Amortisation af de reelle Privilegier saaledes, at de alle gik over til at blive personlige Privilegier. Rancelliet turde den Gang ikke gaa ind paa denne Ordning. Det havde sine, maasse meget berettigede, Betæneligheder derved, og der blev ikke taget saa stærkt fat paa Sagen som foreslaet. De Betæneligheder, Rancelliet havde, vedblev det at have, og Følgen af disse Betæneligheder blev saa den meget bekendte fgl. Resolution af 23de December 1842. Deri udtales fra Rancelliets Side, at ganske vist ere Apotekerprivilegierne givne som personlige Privilegier, men da de nu i Tidens Løb ere gaaede over til at være reelle Privilegier, mener man, at de, der bestaa paa dette Tidspunkt — altsaa i 1842 — og som tidligere have været Genstand for Salg, skulde vedblive at være de saakaldte reelle og salgbare Privilegier, hvorimod de, som ikke have været Genstand for Salg, og de, der senere maatte blive givne, kun skulde være personlige Privilegier. Der har man nu været meget mild i sin Fortolkning. I det hele har man fra Statsmyndighedernes Side, synes det mig, vist en særlig Overbærenhed lige over for Apotekerne. Der var 10 Apotekerprivilegier i 1842, som ikke havde været Genstand for Salg, og som altsaa efter Resolutionens Ordlyd nu skulde gaa over til at blive personlige Privilegier, men man fandt sig i, at de solgtes, saa at de altsaa sikkende gik over til at blive reelle Privilegier. Man er endog gaaet saa vidt i sin liberale Hensyntagen til Apotekerne, at man ogsaa efter Resolutionen af 1842 har fundet sig i, at der er blevet solgt et og andet af de saakaldte personlige Privilegier. Der har f. Eks. fundet følgende Sted — jeg tror, det var i 1860 — at en Mand fik et personligt Privilegium, altsaa fik det som en Foræring af Staten, og solgte det til en anden Mand, som havde det i et vist Antal Aar, jeg husker ikke hvor mange. Saa døde denne Mand, og derpaa løbte

den, som oprindeligt havde faaet Privilegiet, dette tilbage af den afdødes Arvinger. Det er jo en liberal Maade at behandle denne Sag paa. Der kunde for øvrigt ogsaa fra den senere Tid nævnes Beviser paa, at man fra Statsmyndighedernes Side har været meget lempelig i Fortolkningen af denne ellers meget klare kongelige Resolution af 1842. For Tiden staa vi altsaa saaledes, at der, saa vidt jeg ved, er nogle og firfirdsthye Apoteker med reelle Privilegier og omtrent 80 med personlige Privilegier.

Saa komme vi til selve det foreliggende Lovforslag, som omhandler en Afgift, der skulde lægges paa de personlige Privilegier. Det er i øvrigt ikke noget ganske nyt. Ganske saa Aar efter Resolutionen af 1842, nemlig i 1845, blev der ogsaa ved en kongelig Resolution paalagt de personlige Apotekerprivilegier en Rekognition; jeg tror, den skulde betales til farmaceutisk Væreanstalt (Vernstjen: Den eksisterede ikke den Gang) . . . ja saa til den polytekniske Væreanstalt. Denne Rekognition er imidlertid bleven hævet i 1862, men man har altsaa den Gang ment sig berettiget til at paalægge en Skat, noget i Lighed med den, der nu skal paalægges efter det foreliggende Lovforslag. Jeg skal saa gøre et Par Bemærkninger angaaende det foreliggende Lovforslag. Som det er ærede Medlemmer bekendt, gaar det ud paa, at der lægges en Afgift paa, hvad der i Lovforslaget er kaldt „personlige Apoteker“. Det turde for øvrigt være en ret uheldig Benævnelse, lige saa vel som det er en uheldig Benævnelse, naar Udvalget i et Vædringsforslag har talt om „reelle Apoteker“; det maa absolut kaldes „personlige Apotekerprivilegier“ og „reelle Apotekerprivilegier“. Afgiften svares aarlig og, som det udtales i Lovforslaget, paalægges efter Ministeriets Skøn, idet Ministeriet først i hvert enkelt Tilfælde har forhandlet med det kongelige Sundhedskollegium. Da dette stemmer fuldt ud med, hvad der blev udtalt i en Betænkning, der afgaves i Fjor, af det Udvalg, der da var nedsat om en beslægget Sag, nemlig om et overordnet Sundhedsraad, har Udvalget selvfølgelig i sin Helhed Sympati for Forslagets Grundindhold. Der har ogsaa været Enighed i Udvalget om, at man ikke vilde lægge det i Administrationens Haand at bestemme det i hvert enkelt Tilfælde. Jeg tror for øvrigt, at Administrationen ogsaa vilde være ganske tilfreds med at blive fri for det ingenlunde behagelige Hverv at skulle stonne herom i hvert enkelt Tilfælde. Som sagt, Udvalget har i alt Fald været enigt i det, at der i Stedet for en Afgift efter Skøn burde paalægges en